

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Jana Vyklického, v právní věci navrhovatelů: **a) V. M., b) J. M., c) Ing. B. M., d) K. M., e) K. J., f) J. J.**, všichni zastoupeni Mgr. Lukášem Hegnerem, advokátem se sídlem Jiráskovo nám. 816/4, Plzeň, proti odpůrci: **Obec Čížice**, se sídlem Čížice 128, Čížice, pošta Štěnovice, zastoupeného JUDr. Karlem Havlem, advokátem se sídlem Martinská 608/8, Plzeň, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - Územního plánu obce Čížice ze dne 30. 9. 2010, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2012, č. j. 59 A 4/2012 – 91,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2012, č. j. 59 A 4/2012 – 91, **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Výrokem I. v záhlaví uvedeného rozsudku zrušil Krajský soud v Plzni opatření obecné povahy – Územní plán obce Čížice ze dne 30. 9. 2010 v části týkající se ostatních komunikací pro pěší a cyklisty WD-42 a WD-50. Výrokem III. uložil odpůrkyni, obci Čížice, povinnost uhradit navrhovatelům náklady řízení ve výši 48.216 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Rozsudek krajského soudu napadla žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností. Současně navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal její kasační stížnosti odkladný účinek ve vztahu k výrokům I. a III. rozsudku. Následky napadeného rozhodnutí a jeho výkon by znamenaly pro stěžovatelku, obyvatele obce Čížice (jejichž zájmy stěžovatelka chrání), i budoucí nové investory na nově zastavitelných lokalitách v obci nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout přiznáním odkladného účinku navrhovatelům, a přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Naopak nepřiznání odkladného účinku tento zájem nepochybně naruší.

Pokud by odkladný účinek ve vztahu k výroku I. rozsudku nebyl přiznán, hrozí, že navrhovatel podá návrh a příslušný stavební úřad mu v mezidobí povolí umístění stavby na dotčeném území a následně může zahájit výstavbu rodinných domů či čehokoliv jiného

podle funkčního určení jeho pozemků i na místě, na kterém je vedení veřejně prospěšných staveb WD-42 a WD-50 – pěší infrastruktury – nejvhodnější a nejméně zasahující zájmy všech osob v této lokalitě. Zároveň – pro odpadnutí podmínky výstavby – mohou budoucí investoři začít stavět v rozsáhlé lokalitě Nad Nivou (Z1), pro kterou měla být vybudována potřebná (nyní zcela chybějící) dopravní (pěší) infrastruktura, čímž bude narušen veřejný zájem obyvatel obce Čížice i základní cíl územního plánování.

V takovém případě by byla stěžovatelka nucena zvážit, zda nejsou naplněny zákonné důvody pro vydání územního opatření o stavební uzávěře podle stavebního zákona, kterou výstavbu v nově zastavitelných lokalitách, zejména lokalitě Nad Nivou I (Z1), přiléhající k jedné z dotčených ploch veřejně prospěšné stavby, zakáže, a to až do vydání změny napadeného opatření obecné povahy, kterou se vyřeší vymezení chybějící dopravní infrastruktury. Je pravděpodobné, že tímto by došlo k zásahu do práv více osob a zásadněji než v případě vymezení plochy veřejně prospěšné stavby na pozemcích navrhovatelů.

Zároveň stěžovatelka navrhl, aby byl odkladný účinek přiznán i ve vztahu k výroku III. napadeného rozsudku. Zde podle jejího názoru došlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces, neboť jí nebyla přiznána náhrada nákladů řízení podle jejího úspěchu ve věci. Krajský soud se totiž vůbec nezabýval posouzením poměru úspěchu obou účastníků sporu a zcela opomněl, že primárním bodem návrhu bylo zrušení celého napadeného opatření obecné povahy, čehož navrhovatelé nedosáhli. Do rozhodování soudu se vůbec nepromítlo posuzování poměru rozsahu celého územního rozsahu opatření obecné povahy k jeho zrušené části, soud rovněž neuvažoval nad různou důležitostí částí opatření obecné povahy zrušených a části nezrušené. Odklad vykonatelnosti tohoto výroku je podle stěžovatelky nutný. Zároveň došlo k chybnému stanovení výše náhrady nákladů řízení, neboť tato neodpovídá příslušným ustanovením zákona o soudních poplatcích a tento výdaj neoprávněně a neočekávaně zatíží veřejný rozpočet stěžovatelky. Krajský soud měl dle jejího názoru rozhodnout tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů nepřiznává.

Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 soud přiznává odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud důvodům pro přiznání odkladného účinku nepřisvědčil. Soudem (v části) zrušené opatření obecné povahy je územním plánem obce. Jedná se tedy o nástroj územního plánování, jinými slovy dokument stojící na samém počátku řetězce dalších konkrétních rozhodnutí vedoucích k realizaci zde zakotvených záměrů. Zrušením části takového dokumentu se na *statu quo* nic nemění, a nelze tedy v daném případě úspěšně dovozovat, že by v důsledku napadeného rozsudku hrozila stěžovateli jako veřejnoprávní korporaci nepoměrně větší újma, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám.

pokračování

Stěžovatelkou tvrzenou eventuální možnost vydání stavební uzávěry pak nepřísluší soudu z hlediska vhodnosti jakkoli hodnotit či posuzovat, neboť se jedná o krok hypotetický, který nebyl realizován, ostatně možnost jejího vyhlášení svědčí spíše o tom, že stěžovatelka má prostředky, jak nepoměrně větší újmu zabránit a tento argument tedy ve svém důsledku svědčí proti jejímu návrhu.

Stejně tak pokud jde o výrok III. napadeného rozsudku, neshledal Nejvyšší správní soud důvody pro odklad vykonatelnosti. Rozhodnutí o nákladech řízení bude podrobeno přezkumu v rámci rozhodování o věci samé. S ohledem na to, že je stěžovatelka veřejnoprávní korporací, nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu spatřovat v zaplacení částky 48.216 Kč nenahraditelnou újmu.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky odkladu vykonatelnosti tak, jak jsou vymezeny v § 73 odst. 2 s. ř. s., nejsou v daném případě splněny, a rozhodl proto, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. dubna 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu